

Прѣди всичко на самия морски брѣгъ стоеше, като на дланъ, Анхиало — съ своитѣ черкви и старинни кѣщи. Далече на югъ отъ града се дигаше сграда съ обширно дворище, обградено отъ каменъ зидъ, а посрѣдъ двора блещѣше куполъ на черква съ висока камбанария. Ние бѣхме ходили толкова пѣти на Св. Константинъ при Варна, та веднага се сѣтихме, че и това тука е манастиръ. Но между тоя манастиръ и Анхиало стоеше по права

Анхиало. Стари кѣщи.

линия между морето и сушата една пѣсѣчна ивица и по нея се редѣха, като гигантски стражи, нѣкакви крилати исполини. Какво ли ще сѣ тѣ? Сѣтихме се най-после, че това сѣ вѣтърни мелници. Но колко бѣха красиви тѣзи чудовища, съ които се е борилъ нѣкога Донъ Кихотъ!

А все пакъ азъ скоро махнахъ рѣжа на всичко това и гледахъ зиналъ чудото, което стоеше току